

LOGARITAM SKRIVENOG

Izložbom Stranac u sebi Goran Malić prvi put pokazuje najintimniji deo svog stvaralaštva, svojevrzni logaritam skrivenog u njemu, izražen kroz vreme i dat fotografskim slikama, specifičnim autoportretima. Kako on sam kaže: "pitanje jasnog prepoznavanja sopstvenog identiteta tokom vremena dobija (u ovom slučaju kroz slike) izraze traganja za tim odgovorom", bez utopije da se može prozreti stranac u sebi. Ipak, izazivanjem tog – da li pozadinskog – "lika", mnogo toga nevidljivog postaje vidljivo.

Taj stranac u njemu svakako je saučestvovao u pisanju Malićeve proze koja i kada govori o drugima, svedoči o samom autoru. To je konstanta, samo je stranac taj koji, rušeći naše fizičke i mentalne opne, ne prestaje da iznenađuje. Malićev stranac zaslužan je i za njegov kontroverzni projekat Tera inkognita (Singidunum, 2000) koji je potvrdio da fotoaparar nije neophodan za nastanak fotografije (već da su dovoljna hemijska sredstva i kompjuter).

Taj stranac je izvoriste i utočište i ovog intimnog pentagrama, koji čine pet grupa radova. Upravo je on oslobodio Malića da sebe prepozna u okvirima fotografija koje su nastajale u nekađšnjim fotografskim radnjama i ateljeima, kao u seriji radova (Iz prvog života 1–9). Malić se ovde služi borhesovskim metodom otkrivanja zaboravljenih dokumenata, i relativizacijom njihove "dokumentarnosti", duplirajući im datume nastanka (jedan je fiktivni, a drugi se odnosi na godinu kada ih digitalizuje). Putni dnevnik želja odražava njegovo samoodmeravanje

u okolnom svetu, ali čini vidljivim, mogućim, i pozicioniranje sebe u zamišljenim situacijama, kako bi promenljiva komponenta identiteta imala još prilika za modificiranje. U Grupi mozaično složenih prizora u jednoj slici, koje čitamo poput stripa ili sledom scena srednjovekovnih žitijnih ikona, naraciju sa naznakama događaja smenjuju parafraza iz istorije umetnosti ili privatne istorije, citat iz istorije fotografije, te pokušaji sagledavanja sopstvenog života kroz simbole a sopstvenog lika u pikselima. Iza ovih slika su vrlo lični autorovi razlozi za postojanje, a otkrivaju nam i njegovu spremnost za parodiranje sopstvene ličnosti. Slikama obiluju i Trenuci u vremenu, kojima Malić iznosi sve ono što mu boji pogled, misli i emocije, svakodnevno. Za razliku od ranih radova, ovi – osim što odražavaju njegov radoznali duh, vrcavost, pa i jogunastost, i, naravno, sklonost detaljima u urbanom okruženju (koji i sami po sebi imaju logaritme skrivenog) – nose i pomirenost, tišinu koja zrelosti ne smeta. U osami nastaju i Noćne beleške, "slike simboli rađene telom" u težnji da se "spoji intimnost skrivenog mesta i znakovnost grafizma koji tada nastaje" (G. M.).

Imati, zaista, dvoje ili više u jednom – u umetnosti, danas, i pored razvijene intermedijalne produkcije, nije čest slučaj. Valja promišljati, a sve ono što Malić čini, zapravo je plod ekspozicije u skriveno – njegovo i naše. Otuda je moguće da on, iako brižljivi istoričar fotografije, u svom stvaralaštvu kreativno koristi foto nasleđe XIX veka. Otuda njegove digitalne fotografije kojima se udaljava od klasične fotografije, a bliži kompjuterskoj grafici. Ni Tera inkognita nije bila samo njegov okršaj sa nesmotrenim teoretičarima, već i odgovor strancu u sebi i slutnja o nekim drugim radovima. Upravo su oni pred nama, da nam drugačije govore o nepoznatom, kao i da podstaknu nastavak razgovora o tehničkom i značenjskom opsegu fotografije, o autorovoj slobodi. (Tekst u katalogu izložbe).